

Artikelsgewijze toelichting

Artikelen die voor zich spreken worden niet toegelicht.

Hoofdstuk 1. Algemeen

Artikel 1 Begripsbepalingen

c. Persoon met beperkingen

De omschrijving is ruimer dan de definiëring van het begrip gehandicapte in de Wvg. Het kan gaan om mensen met een somatische, psychogeriatrische, psychiatrische of anderszins chronische psychische aandoening of beperking, of een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke handicap. Het gaat in alle gevallen om *kenmerken van de persoon*. Verlies van zelfstandigheid en, met name, een gebrek aan deelname aan het maatschappelijke verkeer kan ook een gevolg zijn van problemen die iemand heeft in zijn relatie met anderen, met zijn sociale omgeving. Dat wordt verstaan onder psychosociale problemen.

d. Zelfredzaamheid

Deze begripsomschrijving komt uit de toelichting op het amendement-Miltenburg c.s., dat de compensatieplicht in de wet heeft opgenomen.

h. Individuele voorziening

Algemene voorzieningen hebben in het kader van deze verordening in principe voorrang op individuele voorzieningen. Waar mogelijk zal eerst een algemene voorziening worden aangeboden, waar nodig zal een individuele voorziening worden verstrekt. Hoe de keuze zal worden gemaakt tussen beide categorieën voorzieningen hangt uiteraard helemaal af van de individuele situatie van de aanvrager.

q. Algemeen gebruikelijke voorziening

Het is ook onder de Wmo niet de bedoeling dat gemeenten voorzieningen verstrekken waarover de aanvrager, gezien zijn individuele situatie, ook zonder handicap of beperkingen, zou kunnen beschikken. In het algemeen kan gesteld worden dat iets algemeen gebruikelijk is wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het aan te schaffen product kan voor een persoon zonder beperkingen in een financieel vergelijkbare positie tot het normale aanschaffingspatroon worden gerekend;
- het is niet speciaal bestemd voor een persoon met beperkingen;
- het is gewoon te koop;
- het is niet duurder dan soortgelijke producten.

Artikel 3 Algemene voorwaarden en weigeringsgronden

lid 1 onder b

Bepalend voor de vraag of de voorziening langdurig noodzakelijk is, is dat de beperking, naar de stand van de medische wetenschap op het moment van de aanvraag, onomkeerbaar is. Er is dus redelijkerwijs geen verbetering te verwachten. Bij een wisselend beeld, waarbij verbetering en terugval elkaar opvolgen, moet uitgegaan worden van een langdurige noodzaak. Als vaststaat dat de beperking van voorbijgaande aard is, is er in beginsel geen recht op een voorziening. Vaak kan in zo'n geval een beroep gedaan worden op de hulpmiddelendepots van de thuiszorgorganisaties. Een uitzondering op deze regel vormt de huishoudelijke voorziening, zie artikel 12.

lid 1 onder c

Zie de opmerkingen bij de toelichting algemeen.

lid 2 Het primaat van de algemene voorziening

Zie de opmerkingen bij de toelichting algemeen.

lid 3

Het college is verplicht de gevraagde voorziening te weigeren indien een of meer in dit lid genoemde weigeringsgronden zich voordoet.

onder a

Met de keuze voor het begrip woonplaats als bedoeld in de artikelen 10, eerste lid en artikel 11 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek is aangesloten bij artikel 40 eerste lid, van de Wet werk en bijstand. In tegenstelling tot de Wvg wordt in de wet niet expliciet vermeld dat de gemeentelijke compensatieplicht alleen geldt voor de inwoners van de gemeente. De staatssecretaris heeft wel aangegeven dat de compensatieplicht zich in beginsel uitstrekt tot inwonenden van de gemeente (TK 2006-2007, 29 538, nr. 39). Om te bepalen of de belanghebbende in Zeevang zijn woonplaats heeft, is zowel de inschrijving in de GBA als het feitelijk verblijf van belang.

onder b

Zie de opmerkingen bij de toelichting algemeen.

onder d

Hier wordt bedoeld op de situatie dat de aanvrager een voorziening aanvraagt nadat deze reeds door hem gerealiseerd of aangekocht is. Uit de jurisprudentie van de CRvB valt op te maken dat afwijzing op de grond dat kosten reeds zijn gemaakt voordat het college een beslissing heeft genomen slechts houdbaar is wanneer het college niet meer kan achterhalen of een voorziening noodzakelijk, adequaat en passend is om een aantoonbare beperking te compenseren. In bepaalde gevallen kan het nodig zijn dat de aanvrager snel moet beslissen omdat bijvoorbeeld een woning anders aan een andere woningzoekende wordt toegewezen. In deze of andere urgente gevallen kan de aanvrager de toestemming van het college vragen om de kosten te maken.

Artikel 4 Beslistermijn

Met de inwerkingtreding van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen op 1 oktober 2009 is het van belang redelijk haalbare beslistermijnen te hanteren om het verbeuren van dwangsommen te voorkomen. De vorige verordening kende geen beslistermijn en dus dienden aanvragen voor een voorziening binnen 8 weken te worden afgehandeld. Gebleken is dat deze termijn vaak te krap is, zeker als voor de beoordeling van de aanvraag een medisch onderzoek noodzakelijk is.

Hoofdstuk 2. Vorm en wijze van de te verstrekken voorzieningen

Artikel 6 Keuzevrijheid

Zie de opmerkingen bij de toelichting algemeen.

Artikel 10 Eigen bijdragen en eigen aandeel in de kosten

Artikel 15 van de Wmo biedt de mogelijkheid bij verstrekking van voorzieningen in natura of een persoonsgebonden budget eigen bijdragen te vragen. Artikel 19 van de Wmo biedt de mogelijkheid de hoogte van financiële tegemoetkomingen af te stemmen op het inkomen van degene aan wie maatschappelijke ondersteuning wordt verleend: het zogeheten eigen aandeel.

De raad van de gemeente Zeevang heeft met het vaststellen van de kadernotitie Wmo aangegeven een eigen bijdrage- en eigen aandeelregeling te wensen met als uitgangspunt dat de sterkste schouwers de zwaarste lasten moeten dragen.

Hoofdstuk 3. Hulp bij het huishouden

Hulp bij het huishouden kan in drie vormen als voorziening worden aangeboden:

- *Algemene voorziening waaronder de algemene hulp bij het huishouden*

Gedacht moet worden aan vormen van direct beschikbare hulp bij het huishouden vanuit bijvoorbeeld een wijksteunpunt, met name voor eenvoudige werkzaamheden, al dan niet op basis van een kortdurende hulpbehoefte.

- *Hulp bij het huishouden in natura*

De toekenningsprocedure is bij deze voorziening meer specifiek op de persoon afgestemd en deze voorziening zal in de regel meer geschikt zijn voor de wat grotere en langduriger behoefte aan hulp bij het huishouden.

- Een PGB voor hulp bij het huishouden

Met dit budget moet de aanvrager zelf hulp organiseren en inhuren. Vanaf 1 januari 2010 wordt onder een persoonsgebonden budget ook worden verstaan een vergoeding voor een arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964.

Artikel 13 Primaat van de algemene hulp bij het huishouden

De algemene hulp bij het huishouden is in de vorm van een primaat in deze verordening opgenomen. Dat houdt in dat deze voorziening voorrang heeft op de individuele voorziening, maar alleen als de algemene voorziening beschikbaar is en de beperking van de aanvrager voldoende compenseert.

Artikel 14 Gebruikelijke zorg

Bij het vaststellen van de aanspraak op hulp bij het huishouden wordt allereerst bezien of en in hoeverre eventueel andere personen binnen de leefeenheid van de aanvrager zelf de problemen kunnen oplossen. Dat kan bijvoorbeeld de partner van de persoon met beperkingen zijn, maar ook diens inwonende kind(eren). Deze ontwikkeling is al onder de AWBZ-indicatiestelling in gang gezet. Voor zover de ondervonden problemen door middel van dergelijke gebruikelijke zorg kunnen worden opgelost, is er geen aanspraak op hulp bij het huishouden. In de door het college vast te stellen beleidsregels wordt bepaald hoe er rekening wordt gehouden met gebruikelijke zorg bij het vaststellen van een aanspraak op een huishoudelijke voorziening.

Artikel 15 Omvang van de hulp bij het huishouden

Het gebruik maken van uren bij de indicatie van hulp bij het huishouden mag er niet toe leiden dat de voorziening een deel van de beperkingen ongecompenseerd laat.

Hoofdstuk 4. Woonvoorzieningen

Bij de algemene woonvoorziening moet worden gedacht aan een mogelijkheid om snel oplossingen voor vaak minder complexe woonproblemen te krijgen. Te denken valt dan aan klussendiensten en/of snel beschikbare voorzieningen uit een gemeentelijke depot.

Artikel 17 Primaat van de algemene woonvoorziening en het recht op individuele woonvoorzieningen

In eerste instantie zal worden bezien of een probleem met het normale gebruik van de woning kan worden gecompenseerd door een algemene voorziening. Deze voorziening heeft voorrang op een individuele woonvoorziening, maar alleen als de algemene woonvoorziening beschikbaar is en adequate compensatie biedt.

Artikel 18 Soorten individuele woonvoorzieningen

ad a. Het college kan besluiten om een tegemoetkoming te verstrekken in de verhuis- en inrichtingskosten, indien verhuisd wordt naar een geschiktere, een aangepaste of een goedkoper aan te passen woning dan de op het moment van de aanvraag bewoonde woning. Het college maakt de afweging tussen verstrekking van een tegemoetkoming in de verhuiskosten en een woningaanpassing. Uitgangspunt van het gemeentelijk beleid is dat zo goed mogelijk gebruik wordt gemaakt van de voorraad aangepaste woningen in de gemeente.

ad c. Onder een woonvoorziening waarbij geen sprake is van een ingreep van bouw- of woontechnische aard zal in de praktijk worden begrepen hulpmiddelen voor baden, wassen en douchen welke niet nagelvast aan de woning zijn bevestigd, alsmede mobiele patiëntenliften. Deze voorzieningen kunnen in natura, in eigendom of bruikleen worden verstrekt maar ook in de vorm van een persoonsgebonden budget.

Ook kan onder woonvoorziening een woningsanering i.v.m. ernstige longproblematiek verstaan worden.

ad d. Een uitraasruimte is een verblijfsruimte, waarin een persoon die door een beperking in de vorm van een ernstige gedragsstoornis ernstig ontremd gedrag vertoont, zich kan afzonderen of tot rust kan komen. Een zeer specifieke voorziening derhalve, die alleen op basis van een specifieke noodzaak en op basis van een specifieke beperking kan worden verstrekt. Het zal in de regel gaan om een kleine, veilige en prikkelarme ruimte.

ad e. Het college stelt vast in het Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Zeevang, welke voorzieningen in aanmerking komen voor een financiële tegemoetkoming in of een PGB voor de kosten van onderhoud, keuring en reparatie.

ad f. In die gevallen waarin de aanvrager tijdens het aanbrengen van de voorzieningen niet in de woonruimte kan blijven wonen en om deze reden tijdelijk naar een andere woonruimte moet uitwijken, kan voor de periode dat dit noodzakelijk is een tegemoetkoming in de dubbele woonlasten worden verstrekt. Alleen in die gevallen dat het redelijkerwijs buiten de mogelijkheden van de aanvrager ligt om te voorkomen dat er dubbele woonlasten opgebracht moeten worden, kan tot vergoeding van extra woonlasten in verband met tijdelijke huisvesting worden overgegaan. De periode waarover de vergoeding zich uitstrekt wordt individueel bepaald, afhankelijk van de planning gesteld in de offerte van de aannemer, doch bedraagt nooit meer dan zes maanden.

ad g. Voor het vrijhouden van een aangepaste woning c.q. het niet kunnen verhuren van de woning omdat de woning nog niet is aangepast, kan een bijdrage aan de verhuurder worden verleend ter hoogte van de gederfde huurinkomsten voor een periode van zes maanden. Door de eigenaar van de woning een financiële tegemoetkoming te verlenen, kan bevorderd worden dat de aangepaste woonruimte beschikbaar blijft voor personen met beperkingen.

Artikel 19 Verhuisprimaat

Normaal gesproken gelden primaten voor de algemene voorzieningen. De financiële tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten is echter een individuele voorziening. Deze voorziening is als primaat opgenomen omdat een tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten vaak de goedkoopst compenserende voorziening zal zijn. Daar mag echter niet automatisch vanuit gegaan worden: steeds moet de afweging gemaakt worden of in het individuele geval de tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten voldoende compensatie biedt. Ook de financiële gevolgen van de verhuizing voor de woonlasten moeten binnen aanvaardbare grenzen vallen. Verder moet duidelijk zijn dat de verhuizing gerealiseerd kan worden binnen een uit het medisch advies blijkende verantwoorde termijn.

Artikel 21 Bezoekbaar maken woning bij hoofdverblijf in AWBZ-instelling

Gelet op de in de Wmo neergelegde compensatieplicht kan het college gehouden zijn voorzieningen te treffen die het bezoekbaar, en eventueel logeerbaar maken, van een woning voor een AWBZ-bewoner mogelijk maken. AWBZ-bewoners worden zo immers in staat gesteld om op dezelfde wijze als personen zonder beperking de voor hen wezenlijke sociale verbanden, met bijvoorbeeld de ouders, te onderhouden. Onder de bezoekbaar te maken ruimten worden in ieder geval begrepen de woonruimte zelf, de woonkamer en het toilet. Als het verstrekken van een toiletvoorziening voldoende adequate compensatie biedt, behoeft de veel ingrijpender voorziening van het bezoekbaar maken van het toilet niet verstrekt te worden.

Artikel 22 Weigeringsgronden

lid 1

onder c. Het college kan een woonvoorziening weigeren indien de aanvraag verband houdt met een verhuizing en de persoon met beperkingen niet is verhuisd naar de voor hem op dat moment beschikbare meest geschikte woning, tenzij vooraf schriftelijke toestemming is verleend door het college. Met de wijziging per 1 januari 2010 van artikel 4, tweede lid, door het amendement van der Vlies (zie opmerkingen bij toelichting algemeen onder individualiseringsbeginsel) is het uiting gegeven aan

de wens van de regering dat gemeenten ook woonvoorzieningen toekennen indien verhuisd wordt van een geschikte naar een ongeschikte woning als de verandering van woning in het kader van "een normale wooncarrière" geschiedt. Wanneer sprake is van een verhuizing vanwege een *veranderde gezinssituatie of leefsituatie* kan een vergoeding wenselijk zijn. De toelichting bij het amendement geeft aan dat gedacht kan worden aan situaties dat mensen moeten verhuizen omdat het huis vanwege gezinsuitbreiding te klein wordt, of juist te groot, bij oudere mensen. Als daar geen sprake van is en de persoon met beperkingen verhuist naar een ongeschikte woning, kan de weigeringsgrond, met inachtneming van het onderstaande, worden tegengeworpen.

Het college kan verder alleen dan de aanvraag op grond van deze bepaling afwijzen indien het college enige indicatie heeft gegeven dat er in de periode van belang méér geschikte woningen voorhanden waren.¹² Met "verhuizen" wordt hier overigens niet alleen bedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die normaal gesproken voorafgaan aan een verhuizing, zoals het tekenen van een koop- of huurcontract. Voor de toepassing van deze weigeringsgrond geldt dat ook de gemeente ervoor zal moeten zorgen zicht te hebben op de aangepaste of makkelijk aan te passen woningvoorraad, niet alleen sociale huurwoningen, maar ook in de vrije sector en zondig het koopwoningenbestand. Daarnaast zal de gemeente haar burgers goed moeten informeren over de gang van zaken bij dit soort verhuizingen. Alleen dan kan goed worden gemotiveerd dat iemand al dan niet is verhuisd naar de voor zijn situatie meest geschikte woning.

onder d. Uit de Wvg-jurisprudentie van de CRvB valt op te maken dat afwijzing op de grond dat al kosten zijn gemaakt voordat het college een beslissing heeft genomen slechts houdbaar is wanneer het college niet meer kan achterhalen of een voorziening noodzakelijk, voldoende compenserend en passend is om een aantoonbare beperking op het gebied van het wonen op te heffen of te vermindere(n). Uit de jurisprudentie onder de Wmo valt op te maken dat dan wel duidelijk moet blijken dat het voor het college niet mogelijk was de noodzaak van de verhuizing te beoordelen voorafgaand aan de feitelijke verhuizing.¹³

onder f. Zie de opmerkingen bij de toelichting algemeen (algemeen gebruikelijk als afwijzingsgrond).
lid 2

Op basis van het feit dat voorzieningen in hoofdzaak zijn gericht op het individu, worden in beginsel geen voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten van wooncomplexen verstrekt. Dit laat echter onverlet dat het college op grond van artikel 4, eerste lid, van de wet op bepaalde gebieden compenserende voorzieningen moet treffen. In eerste instantie wordt gezien of de woningeigenaar zijn verantwoordelijkheid neemt en de noodzakelijke voorziening laat aanbrengen.

Voor de uitleg van het begrip 'algemeen gebruikelijk' bij de beoordeling van aanvragen om een woonvoorziening in woningen die bestemd zijn voor een specifieke groep bewoners wordt in de jurisprudentie vaak verwezen naar de uitspraak van de CRvB van 20 december 2006.¹⁴ Indien op grond van objectieve gegevens kan worden vastgesteld dat een sociale huurwoning die bestemd is voor een specifieke groep bewoners, zoals ouderen, ter zake van een voorziening onmiskenbaar niet voldoet aan de voor dergelijke woning op grond van wettelijke voorschriften, algemeen aanvaarde regels of contractuele bepalingen geldende vereisten en bovendien wordt aangetoond dat de gevraagde voorziening bij het wel voldoen aan die vereisten niet nodig zou zijn, moet die voorziening in beginsel als algemeen gebruikelijk worden aangemerkt.

Artikel 23 Terugbetaling bij verkoop

De Verordening voorzieningen gehandicapten gemeente Zeevang 2003 alsmede de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning Zeevang 2007 bevatten een zogenaamde anti-speculatiebepaling. Deze bepaling komt in deze verordening terug en heeft als doel het door de eigenaar laten terugbetalen van een deel van de waardevermeerdering, die het gevolg is van de aanpassing van de eigen woning op grond van de wet. De datum van de verkoop is daarbij bepalend, omdat op

¹² Rechtbank Amsterdam 28 juli 2009, 08/4446 WMO

¹³ Rechtbank Arnhem 15 juni 2009, AWB 08/5874

¹⁴ CRvB 20 december 2006, LJN AZ5998.

die datum reeds vaststaat wat de verkoopprijs van de woning en wat de meerwaarde ten gevolge van de aanpassing is. Het is aan het college om te bepalen of en in hoeverre in een concrete situatie gebruik van deze bepaling wordt gemaakt, aangezien er een afweging dient plaats te vinden tussen de kosten van het effectueren van deze bepaling (taxatie, administratieve lasten) in relatie tot de te verwachten baten. In de gemeente Zeevang wordt een periode van 10 jaar gehanteerd.

Hoofdstuk 5. Vervoersvoorzieningen

Artikel 26 Het recht op een vervoersvoorziening en het primaat van het collectief vervoer

De algemene vervoersvoorziening bestaat in Zeevang thans alleen uit het collectief vervoer. Naast het collectief vervoer als algemene vervoersvoorziening kan ook worden gedacht aan de mogelijkheden voor het opzetten van scootmobiel-pools. Zeevang heeft (nog) niet zo'n pool. De algemene vervoersvoorziening heeft voorrang op de individuele voorziening, maar alleen als de eerste beschikbaar is en adequate compensatie biedt. De vraag of een algemene vervoersvoorziening, zoals het collectief vervoer, voor de aanvrager een voorziening is die voldoet aan de in artikel 4, eerste lid, van de Wmo neergelegde compensatieplicht, kan slechts beantwoord worden op grond van een onderzoek naar niet alleen de beperkingen, maar ook de persoonskenmerken en de vervoersbehoeften van de individuele belanghebbende. Nagegaan moet dus worden hoe de vervoersmogelijkheden van de algemene voorziening of het collectief vervoer *zich verhouden tot* de kenmerken van de aanvrager, zijn beperkingen en zijn vervoersbehoeften, een en ander tegen de achtergrond van de vraag welke voorziening in het concrete, individuele geval leidt tot het behoud of het bevorderen van de zelfredzaamheid en de maatschappelijke participatie. Het college zal ook rekening moeten houden met de capaciteit van de aanvrager om uit een oogpunt van kosten zelf in (vevoers)maatregelen te voorzien.¹⁵ Het kan voorkomen dat het collectief systeem de vervoersbehoefte van de aanvrager niet volledig dekt, bijvoorbeeld bij personen die zeer beperkt mobiel zijn.

Er zijn verschillende individuele voorzieningen. Te denken valt aan een scootmobiel of een driewiel-fiets. Ook een vergoeding voor vervoerskosten is een individuele voorziening. De vergoeding kan bestaan uit de kosten van een (rolstoel)taxi of de gebruikskosten van de eigen auto of een bruikleen-auto.

Artikel 27 Aanpassing aan de auto in plaats van collectief vervoer

Vergoeding van de kosten van aanpassingen aan het eigen vervoermiddel (zie hierna) is een individuele voorziening. Autoaanpassingen zijn erop gericht het gebruik van een auto voor de aanvrager, die op de auto aangewezen is voor het vervoer buitenshuis, mogelijk te maken. Indien het collectief vervoer een adequate voorziening is maar de aanvrager de voorkeur geeft aan vervoer met de eigen auto, kan toch een tegemoetkoming worden gegeven voor de noodzakelijke autoaanpassing tot een vastgesteld maximum. Een dergelijke tegemoetkoming wordt maximaal één keer per vijf jaar verstrekt. De aan te passen auto moet de investering nog waard zijn. Door te kiezen voor een vergoeding van een autoaanpassing ontstaat niet het recht op een andere individuele vervoersvoorziening. Betrokkene komt dus niet in aanmerking voor een gebruikskostenvergoeding voor de eigen auto of vervanging van de auto.

Artikel 28 Algemeen gebruikelijke vervoersvoorzieningen

Onder de Wvg is in de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep bepaald dat het stellen van een inkomensgrens voor een forfaitaire tegemoetkoming in vervoerskosten bij een inkomen van anderhalf maal de bijstandsnorm niet in strijd was met de geldende zorgplicht. Iemand met een dergelijk inkomen wordt geacht de kosten van het lokaal vervoer of bezit en gebruik van een auto zelf te kunnen dragen. Er is een duidelijke relatie met het begrip "algemeen gebruikelijk"; indirect worden de kosten van vervoer in relatie tot het inkomen algemeen gebruikelijk geacht. Deze visie wordt ook in

¹⁵ Centrale Raad van Beroep 28 oktober 2009, LJN BK2504

deze verordening gehanteerd, in die zin dat thans uitgegaan wordt van een inkomen van 1,25 maal de in artikel 4.1, eerste lid, van het Besluit maatschappelijke ondersteuning genoemde bedragen.

Artikel 29 Omvang in gebied en kilometers

Het college verleent ter compensatie van de beperkingen die een persoon met beperkingen ondervindt in zijn zelfredzaamheid en zijn maatschappelijke participatie voorzieningen op het gebied van maatschappelijke ondersteuning die hem - onder meer - in staat stellen zich lokaal te verplaatsen per vervoermiddel. Er is geen reden om aan te nemen dat alleen de letterlijk lokale verplaatsingen onder de compensatieplicht vallen. Vandaar dat wordt uitgegaan van de eigen woon- of leefomgeving.

Sinds maart 2002 houdt de vaste jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep onder de Wvg in dat een vervoersvoorziening of een combinatie van voorzieningen de mogelijkheid moet bieden om op jaarbasis minimaal 1.500-2.000 kilometer af te leggen. In deze verordening wordt aangehaakt bij deze jurisprudentie, aangezien die jurisprudentie onder de Wmo (nog) niet is gewijzigd.

Hoofdstuk 6. Rolstoelen

Artikel 30 Het recht op een rolstoelvoorziening en het primaat van de algemene rolstoelvoorziening bij incidenteel zittend rolstoelgebruik

Een definitie van een rolstoel is niet te geven, daarom wordt hier onder het begrip “rolstoel” een rolstoel bedoeld zoals iedereen die kent. Deze rolstoel kan zowel handbewogen als elektrisch aangedreven zijn. Een rolstoel kan zowel worden gebruikt als een verplaatsingsmiddel voor binnen als voor buiten. Primair doel van de rolstoel is het zittend verplaatsen, omdat lopend verplaatsen, ook met op grond van andere regelingen te verstrekken voorzieningen als looprekken, rollators, wandelstokken en krukken niet of onvoldoende mogelijk is. Kosten van onderhoud en reparatie van de rolstoel vallen eveneens onder de wet.

In deze verordening wordt de mogelijkheid geboden een rolstoel in de vorm van een algemene voorziening te verstrekken als het gaat om het zich *incidenteel* zittend moeten verplaatsen in en om de woning in een rolstoel. Het kan dan gaan om een *rolstoelpool*. Deze voorziening is momenteel nog niet in de gemeente Zeevang voorhanden en de bepaling is dan ook opgenomen met het oog op mogelijk toekomstige ontwikkelingen.

De sportrolstoel is een sportvoorziening. Sportvoorzieningen zijn in deze verordening niet als aparte categorie opgenomen, maar dat betekent niet dat een sportvoorziening in een voorkomend geval niet verstrekt hoeft te worden. De compensatieplicht van het college kan er onder bepaalde omstandigheden toe leiden dat aan een persoon met beperkingen een sportvoorziening moet worden verstrekt.¹⁶ De bekendste is de sportrolstoel, die daarom is opgenomen bij de rolstoelvoorzieningen, maar er zijn meer sportvoorzieningen te bedenken.

Hoofdstuk 7. Het verkrijgen van voorzieningen

Artikel 32 Relatie met de AWBZ

Door het amendement-Mosterd c.s. is artikel 5, tweede lid in de wet opgenomen dat bepaalt dat de verordening in ieder geval de bepaling bevat op welke wijze de toegang tot het aanvragen van individuele voorzieningen in samenhang met voorzieningen op het gebied van wonen en zorg als bedoeld in de AWBZ is geregeld. De bepaling strekt ertoe dat de gemeente bepaalt hoe achter één loket die samenhang wordt geregeld, de zogenoemde één-loketgedachte.

Artikel 33 Inlichtingen, onderzoek en advies

¹⁶ Rechtbank Amsterdam 19 februari 2009, LJN BH6259

lid 2: Advies wordt in ieder geval gevraagd wanneer het een complexe aanvraag betreft die niet in het gemeentelijk loket kan worden afgedaan. Dit is bijvoorbeeld het geval bij een progressief ziektebeeld, waarbij vooruitlopend op dit proces reeds eerder ingrijpender maatregelen getroffen dienen te worden dan op het moment van de aanvraag nodig lijkt. Doorslaggevend is echter dat duidelijk geobjectiveerd wordt wat er medisch gezien speelt bij de betrokken aanvrager.

lid 4: Het is duidelijk dat gegevens inzake de medische toestand, het inkomen, de woonsituatie en allerlei andere gegevens noodzakelijk kunnen zijn om een aanvraag te kunnen beoordelen. Uiteraard moet er niet meer worden gevraagd dan noodzakelijk is voor het nemen van een besluit op de aanvraag, zie hieromtrent ook artikel 4:3 Algemene wet bestuursrecht. Weigert de aanvrager echter de voor het nemen van het besluit noodzakelijke gegevens te verstrekken, dan kan het college de aanvraag volgens de procedure van artikel 4:5 Algemene wet bestuursrecht buiten behandeling laten. Ten aanzien van het omgaan met de – vaak privacygevoelige – gegevens moet de gemeente rekening houden met de verplichtingen die voortvloeien uit de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp).

lid 5: Mede omdat bij de indicatiestelling van de diverse functies in de AWBZ eveneens van deze classificatie gebruik wordt gemaakt kan het gebruik van de ICF-classificatie afstemming tussen de AWBZ en de Wmo vergemakkelijken.

Artikel 37 Terugvordering

De op 1 juli 2009 in werking getreden vierde tranche van de Awb voorziet in een uniforme regeling voor de betaling van geldschulden aan en door een bestuursorgaan. Ook bij het terugvorderen van een PGB of een financiële tegemoetkoming spelen de bepalingen van de vierde tranche een rol. In tegenstelling tot andere sociale zekerheidswetten, zoals de WWB, WW en AOW kent de Wmo geen eigen regels inzake terugvordering. Dat betekent dat voor terugvordering in het kader van de Wmo geen publiekrechtelijke grondslag bestaat. De bevoegdheid tot terugvordering is daarom expliciet in de verordening opgenomen. Omdat de bevoegdheid tot terugvordering niet in de Wmo zelf is opgenomen, dient terugvordering te geschieden op grond van privaatrechtelijke regels. Dit betekent dat onder meer dat in elk afzonderlijk geval moet worden aangetoond dat sprake is van onverschuldigde betaling (artikel 6:203 e.v. BW). Wanneer het college besluit een PGB of financiële tegemoetkoming terug te vorderen, moet dat worden vastgelegd in een beschikking. Deze beschikking dient te voldoen aan de in afdeling 4.4.1 van de Awb gestelde eisen. Voor tot terugvordering wordt overgegaan dient het besluit tot toekenning van de financiële tegemoetkoming of het PGB ingetrokken te worden op basis van de in artikel 38 genoemde gronden.